कुलकं॥ अथ यन्तारमादिश्य धूर्य्यान् विश्रा सर्गः १
मयेति सः। तामवारोहयत्पत्नीं रथादवरुरोह च
॥ ५५ ॥ तस्मै सभ्याः सभार्य्याय गोप्त्रे गुप्ततमेन्द्रियाः।
अर्हणामर्हते चक्रुर्मुनयोनयचक्षुषे ॥ ५६ ॥ विधेः
सायन्तनस्यान्ते ददर्श तपोनिधिं। अन्वासीन
मरुन्धत्या स्वाहयेव हविर्भुजं॥ ५७ ॥ तयोर्जगृहतुः
पादौ राजा राज्ञी च मागधी। तौ गुरुर्गुरुपत्नी च
प्रीत्या प्रतिननन्दतुः ॥ ५८ ॥

अथेति। आश्रमस्य प्राप्त्यनन्तरं राजा रथात् पत्नीं अव
तारितवान् स्वयमपि अवतीर्णवान् किं कृत्वा अश्वान्विश्रामय
इति सारथिं आज्ञाप्य॥ ५५ ॥ तस्मादिति। मुनयः राज्ञे अर्ह
णां पूजां चक्रुः किं॰ मुनयः सभार्या योग्याः पु॰ किं॰ अत्यन्तं
गुप्तानि इन्द्रियाणि येषां ते इन्द्रियाणां चापल्येन रहिता इति
भावः किं॰ तस्मै भार्य्यया सह वर्त्तमानाय पु॰ किं॰ रक्षकाय पु॰
किं॰ अर्हते योग्याय पु॰ किं॰ नीतिशास्त्रमेव चक्षुर्यस्य सः तस्मै
॥ ५६ ॥ विधेरिति। राजा वशिष्ठं ददर्श किं॰ तं अरुन्धत्या सह
उपविष्टं यथा स्वाहया अग्निमिव सन्ध्यायां विहितस्य कार्य्यस्य
अन्ते वशिष्ठस्य पत्नी अरुन्धती अग्नेः पत्नी स्वाहा॥ ५७ ॥ तयो
रिति। राजा राज्ञी च वशिष्ठस्य अरुन्धत्याश्च पादौ प्रणेमतुः
किं॰ राज्ञी मगधस्य वंशे जाता वशिष्ठः अरुन्धती च सुदक्षिणा
दिलीपौ प्रति हर्षेण आशिषं वर्द्धयामासतुः ॥ ५८ ॥